

Вдячність жебрака

Олег Паламарчук

Жили по сусідству два господарі: один такий скупий, що взимку снігу не випросиш, а другий — добра душа, якщо не грішми, то хоч ласкавим словом допоможе.

Якось до садиби скупого господаря навідався жебрак. Звісно, звідти старця спровадили:

— Іди собі, чоловіче, з Богом, на вас усіх хліба не настачиш!

Жебрак розгнівався і послав на їхні голови тяжкі прокльони.

У садибі доброго йому поспівчували, дали шматок хліба. Старець подякував і пообіцяв молитися Богові за усю родину.

Наступного дня той самий жебрак знову стояв на порозі у доброго чоловіка.

— Допоможіть, добрі люди, змилосярдуйтеся — з учорашнього дня й ріски в роті не мав.

Дав йому господар хліба, ще й сала поклав зверху. Жебрак аж сльозу пустив, кинувся руки цілувати. Але й наступного дня він знову тут як тут.

У господаря родина була велика, самим доводилося сутужно, гіркою працею їм діставався насущний, однак старцеві винесли окраєць.

— А сало де? — невдоволено скривився жебрак.

— Нема, — відповів господар.

— Ой, брешете, ласкавий господарю, по очах бачу, що є! — лукаво посміхнувся старець.

Добрий господар вмить спалахнув, неначе сірник.

— Та як ти смієш вимагати в мене?! Я дав тобі хліба — досить з тебе!

Тут і в жебрака засвітилася злість у очах:

— А бодай би ти подавився своїм глевким окрайцем! Бодай би ти згорів разом зі своєю хатою! Бодай би ти сонця завтра не дочекався бачити...

Не завжди воно, добро, на добро виходить, бо іноді даси шматок хліба — і матимеш ворога на все життя. Або ще так люди кажуть: "За моє жито мене ж і бито!"